

GÖKYÜZÜ DAMLALARI

Rahşan Apay
rahsanapay@gmail.com

Geleceğimizin mimarı çocuklarımızın yaşamına müzik neden, ne zaman ve nasıl girmeli?

Banu Dilerge Mısırlıoğlu

Öğretmeninin, ona seslenmesiyle birlikte irkildi...

"Efendim" diye cevap verdi, az sonra başına gelecekleri hissederek...

O anda sanki garip bir sessizlik çöktü sınıfa ya da ona öyle geldi.

Durmuş bir saatin, ilerlemeye çalışan yelkovanı gibiydi adeta. Zaman, üzerinde asılı kalmıştı...

Hocası ve bütün sınıf, tahtadaki problemi çözmesi için onu bekliyorlardı. Sıra ondaydı.

Üzerindeki baskının dayanılmaz ağırlığını hissetti.

Ya herkes gibi, zaferle geri dönecek ya da kanıksandığı üzere, kırık notla yerine oturacaktı.

Kırgınlık, kırıklık sadece nottan ibaret değildi.

Arkadaşlarının ona bakışı, hocasının beklentileri, onuru, kişiliği ve geleceğinin tüm temelleri, o anın içinde saklıydı sanki.

Kendinden beklenmeyeni gerçekleştirmek üzere yerinden kalktı. Çok çalışmıştı ve problemin çözümünü biliyordu. Defalarca tekrarlamıştı. Geriye aynını bu kez sınıfın önünde yapmak kalıyordu.

Fotoğraflar: Çiğdem Alkaya

Sıraların oluşturduğu dar koridordan ilerlerken hocasının:

"Çocuklar, arkadaşınız eğer bu problemi 'çözebilirse', karnesindeki not orta'dan iyi'ye yükselecek" dediğini duydu.

"Çözebilirse". Nasıl bir kelimeydi?

Kulaklarında defalarca yankılandı. Çözebilirse...

Duydukları, kendine duyduğu güveni bir kez daha sarsmıştı.

Sınıftaki çocuklar, matematik, geometri gibi problemleri hemen anlayıp çözüyordu.

Onun bu dersleri geçebilmesi için ise, hep özel olarak çalıştırılması gerekiyordu.

Kendisine yöneltilen soru, özel hocasıyla çalıştığı soruydu zaten. Ve muhtemelen iki hoca aralarında anlaşıp bu problemi sormaya karar vermişlerdi.

Kafasından tüm bu olasılıkları geçirirken, kendini yine güçsüz ve yetersiz hissetti.

O diğerleri gibi değildi. Olmaya çalışsa da olamıyordu ve bu durum hocasının, sınıfın gözünde, itibarını düşürüyordu.

Tahtanın önüne geldi. Omuzlarını dik tutmaya çalışarak hocasının gözlerine baktı.

Sessizlik iyice kaplamıştı ortalığı. Durduğu alan sanki daraldı, daraldı.

Kendine yer açmaya çalışırcasına sağa sola döndü. Kalemi eline aldı ve tahtadaki yazılı probleme baktı. O an sadece kalp atışlarını ve kalemin çıkardığı sesi duyabiliyordu.

Hatırlamaya çalıştı problemin çözümünü.

Ve sonunda yaptı. Yaptı ama ezberden yaptı. Çünkü o zaman da anlamamıştı problemin mantığını. Hoca, "anlat" dese, mümkün değil anlatamazdı.

Sonra sonuca bir kez daha baktı. Evet, doğruydu. Tam da böyleydi sonuç.

İçinden güldü. Hocasına döndü ve beklemeye başladı. Asırlar geçti sanki. Tüm sınıf idam etmeye hazırlanıyorken, hocasının:

"Evet, problemin çözümü doğru çocuklar. 'Aferin' diyelim arkadaşını-

TÜM CD, DVD, KİTAP ALIŞVERİŞLERİNİZ İÇİN MİKROP GRAMOFON'U

za" dediğini işitti.

Nasıl yani? Hocasıyla, tüm sınıf aynı eşikte mi duruyorlardı?

Yargılanmak ya da takdir edilmek üzere mi sahneye alınmıştı? Uçurum bu kadar mı büyüktü?

Problemi anlamasa da başarıyla çözmüş olması yine de yeterli değildi demek ki!

Onlar ve kendisi iki ayrı gruptu. Onlar başarılıydı. O ise, hep onlara yetişmeye çalışandı.

Sınıfın tezahüratları arasında yerine doğru ilerlerken, yalnızlığını çok derinden hissetti.

Yeniden hayat bulabilmek ve yaralarını sarabilmek adına müziğine ve yazılarına geri döndü.

O kim miydi?

O benim.

O sizsiniz.

O hepimiz.

Ülkemizdeki "tek tip eğitim sistemi"nin yarattığı "o"nlar, her yerde. Kısırlaştırılmış bir hayatın içinde, yeteneklerinin üzerini kat be kat örterek yaşamaya çalışıyorlar.

O yaratıcı beyinler, bir kutunun içinde hapsedilmiş hayatlar yaşamaya mahkûmlar sanki.

Kendilerini gerçekleştirebilecekleri, yaratıcılıklarını sergileyebilecekleri, her insanın muazzam bir potansiyele sahip olduğunu anlatabilecekleri, insanoğlunun biricikliğini kanıtlayabilecekleri tek bir an bile yok. Peki neden?

Tek tipleştirilmek adına...

Meslek sahibi olabilmek için üniversite sınavlarındaki sayısal ve sözel barajı aşabilmeniz gerekiyor. Peki ya konservatuvarlara getirilen ALES sınavları?

Hangi konservatuvar mezunu diğer okullarda okutulan matematik derslerine denk bir eğitim almıştır ki, "verilmeyen" "alınmaya" çalışılmaktadır? Bu yapılanlar ülkenin yaratıcı, genç beyinlerinin önünü tıkamak; ülkemizin, geleceğimizin önünü tıkamak değil midir?

Sayısal ağırlıklı bir sistemde, sözel düşünce yeteneği gelişmiş, sanatçı duyarlılığına sahip çocuklarımıza nasıl ulaşabileceğimizi, onlara ne çeşit imkânlar sunabileceğimizi, farklılıklarını eksiklik olarak algılamamayı ve algılatmamayı, bu konuda ailelerin, eğitimcilerin, kurumların üzerine düşen görevleri, en sık yapılan yanlışları ve çocuk gelişimindeki diğer önemli başlıkları, bu sayımızda psikoloğumuz Banu Dilerge Mısırlıoğlu ile konuşacağız.

Boğaziçi Üniversitesi Psikolojik Danışmanlık Bölümü mezunu olan Mısırlıoğlu halen Nisan Danışmanlık Merkezi'nde danışman-psikolog olarak görev yapıyor.

Banu'cuğum kendisini yalnız ve başarısız hisseden bu çocuğun hikâyesinde yapılan yanlışlar neydi sence? Öğrenme güçlüğü çeken bir çocuğa nasıl yaklaşılmalı?

Bizim eğitim sistemimiz bazı çocuklara adeta işkence yapıyor. Eğitim tamamen sözel ve sayısal beceriler üzerine kurulmuş durumda ve çocukları çok rahatça etiketleyebiliyor, tıpkı bu öyküde olduğu gibi. Her çocuğun ve elbette her yetişkinin farklı şekillerde öğrenebildiği göze alınmadığından dolayı, çocukların gelecekteki hayatlarında kendilerini daha değersiz, başarısız hissetme ve özgüven kaybına uğrama gibi sorunlar yaşamaları söz konusu olabiliyor. Bu durumda, dersin içine hem görsel, hem de işitsel, bir miktar malzeme katmak gerekiyor ki yeni eğitim programında az biraz kullanılmaya başlandı bunlar. Mesela alfabeyi bir şarkı içinde öğretmekle bile çok farklı sonuçlar alınabiliyor. Benim 1,5 yaşındaki kızım alfabeyi müzik içine yerleştirilmiş olarak dinliyor. Sonra da müziği tanıyıp, melodisini söylemeye çalışıyor, çeşitli danslar yaparak.

Böylelikle "müzikli alfabe", farkında olmadan hayatının bir parçası haline geliveriyor.

Evet, aynen öyle. Ben ona a-b-c diye öğretmeye çalışsam eminim hiçbir etkisi olmayacak çünkü henüz 1,5 yaşında. Oysa görsel ve işitsel malzemeler sayesinde farkında olmadan hayatına almış oluyor bunları.

Başka konular da bu tip malzemelerle öğretilebilir diye düşünüyorum. Öğretmenlerin yaratıcılıklarını yok saymamaları, kendilerine güvenmeleri gerekir. Çünkü yaratıcılığı kaybolmuş öğretmenler yaratıcılığı kaybolmuş çocuklar ve nesiller yetiştirebiliyorlar.

Hayal dünyasını hiçbir zaman kısıtlamamak, bastırmamak gerekiyor, öyle değil mi?

Evet, özellikle çocukların. Bu anlamda müzik, hayal dünyasını asla kısıtlamayan bir sanat. Bütün duygularınızı sözel yola kıyasla müzik yoluyla daha rahat ve kolay ifade edebilirsiniz. Bizim "sublimasyon" dediğimiz bir savunma mekanizması vardır. Hayatınızın herhangi bir alanında duygusal tıkanmaların oluşturduğu enerjiyi, farklı bir şeye, olumlu bir şeye dönüştürme halidir bu. Sanatçılar bu mekanizmayı çok sık kullanırlar.

Picasso'nun sevdiği müziklerle tanışma zamanı

Picasso: Les Musiques 2CD
V5162

Kübizm'in Flamenko'dan Satie'ye, Stravinsky'den Granados'a uzanan esin perileri bu albümde.

A.K. MÜZİK YAPIM ORG.
T: (212) 243 4151
W: WWW.AKMUZIK.COM.TR

Seni çok iyi anlıyorum. Ben örneğin her konsere farklı bir ruh haliyle çıkarım. O gün içerisinde yaşadıklarım ve daha öncesi, kısacası her şey etkiler, yaptığım müziği. Haliyle, yüzlerce kez çaldığım bir eser, sahnede seyirciyle de birleşince, her an bambaşka bir ifadeye bürünebiliyor. Zaman zaman yaşadığımız üzüntüler, tıkanmalar müzikte yepyeni açılımlar ve ifadeler kazanıyor. Bizler profesyonel olduğumuz için, sanatın etkilerinden olumlu anlamda faydalanabiliyoruz. Ama konservatuvar değil de normal okulda okuyan çocukların önünde aşmaları gereken türlü zorlu yollar ve yıllar var. Neler bekliyor onları?

Üniversite sınavları, dershaneler, özel dersler, SBS'ler gibi, düşünülmesi gereken pek çok detayın ve akademik sıkıntının bir araya toplandığı bu süreçte, aileler büyük bir hata yapıyor. Enerjiyi ve konsantrasyonu tamamen derslere ve akademik başarıya yönlendirebilmesi adına çocuğun her türlü sosyal aktivitesini durduruyorlar. Fakat bu durum çok büyük sıkıntıya neden oluyor. Enerji fazlalığı, sadece masa başında test çözmekle veya ders çalışmakla atılamadığı için zaman zaman yoğun duygu patlamaları yaşanabiliyor. Özellikle bu tip çocuklarda depresyona maalesef daha sık rastlıyoruz.

Özgüvenin azaldığı, iletişimin özellikle aileyle iletişimin zayıfladığı, duygusal sorunların daha yoğun yaşandığı, karmaşıklıkların, iç hayatın bulandığı bir dönem olan ergenlikte, enerjiyi boşaltabilmek için müzik, resim, dans, spor gibi aktivitelerin ve dışa yönelimlerin gerekliliği yadsınmamalı. Sosyal ilişkileri devam eden, "sublimasyon" dediğimiz, bedeni koruyucu savunma mekanizmalarını kullanan çocuklar ise, bu süreci daha kolay atlatıyor. Bu gibi aktivitelerin, sakinleştirici, iyileştirici etkileri göz ardı edilmemeli. Anne-babalar daha önceden yönlendirmeli ve devam eden süreci özellikle bu dönemde durdurmamalılar.

Müzikle uğraşan çocuk daha doğru kararlar verir

Yapılan araştırmalara göre, müzikle uğraşan çocukların iç disiplin, adaptasyon, rahatlama yeteneği, sorumluluk, özgüven, kişisel düşünce gibi özelliklerinin geliştiği tespit edilip geleceklerini inşa etmek açısından doğru kararlar alabildikleri gözlenmiş. Neler söylemek istersin bu konuda?

Söylediğin başlıkların hepsi çok önemli. Ailenin bütün bu özellikleri çocuklarında geliştirebilmek adına çok çaba göstermeleri ve adım adım dikkat etmeleri gereken bir dönemdir bu. Örneğin sorumluluk duygusu; çocuk okula başladıktan sonra yerleşmesini beklemek doğru olmaz. Daha 1-2 yaşlarındayken kendi bezini kendisinin çöpe atması, sorumluluk duygusu adına kat edilmesi gereken önemli bir aşamadır.

Müzik eğitimi yukarıda bahsettiğimiz konuların pekişmesi açısından önemli bir araç. Enstrümanına göstereceği ilgi, dikkat, koruma duygusu, çalışma zamanlarını kendisinin tayin edebilmesi, düzenli çalışma temposu içinde olabilmesi, iç disiplinini kazanması ve gün organizasyonunu yapabilmesi, özgüvenle birlikte başarıyı da büyütüyor. Enstrümanını iyi çalmak adına bir disiplin içinde olması, hayatın içindeki zorluklara karşı baş edebilmesinin de bir çeşit provası.

Bir de şöyle bir konu var. Müzikte enstrümanınızla iyi bir şey çaldığınız zaman geri bildirimini hemen alırsınız. Ya kendi kendi-

nize verirsiniz ki bu da iç değerlendirmeyi sağlar ya da dışarıdan alırsınız. Bu süreç önce bir başkasının size "aferin" demesiyle başlar. Sonrasında çocuk, "neyde aferin demeliyim", "övgüyü nerede kendime vermeliyim" gibi soruların yanıtlarını öğrenerek, kendi kendini motive etmeyi başarır.

Önemli bir konuya geldik. Övgünün eğitim sistemimizdeki yeri nedir ve ne kadar olmalıdır? Çocukları övgüyle nasıl motive edebilir, nereye taşıyabiliriz?

Çocuk eğitiminde olumsuzdan yola çıkarak geri bildirim vermek yerine, eksiği söylerken olumludan yola çıkmak, bizim daha inandığımız bir yöntemdir. Mesela çocuğunuz dört sayfa ödevin yarısını yapıp geri kalanından sıkıldıysa, "Yapmamışsın, bitmemiş, neden bitirmedin?" diye sormak yerine, "Yarısını çok güzel yapmışsın, sabretmişsin. Demek ki biraz daha sabredersen geri kalanını da çok güzel yapabilirsin. Yardım istersen ben yanındayım" demek çok daha anlamlı ve motive edici olur.

Davranış repertuvarımızda anne ve babamızdan aldığımız tepkilerimiz var. Zaman zaman bu yüzden otomatik davranışlar sergileyebiliyoruz. Eğitimci genç bir anne olarak bu gibi davranış kalıplarını kırmak için sen neler yaptın?

"Neden yapmadın?", "Hep böylesin zaten" veya "Çabuk sıkılıyorsun" gibi olumsuz geri bildirimler veriyoruz sürekli olarak. Çünkü anne-baba olarak çabuk paniğe kapılıyoruz. "Çocuğum sorumsuz mu, disiplinsiz mi olacak?" kaygılarını yaşamaya başlıyoruz hemen. Bu yüzden de, çaresizlik duygumuzu çocuğumuza "öfke" olarak yansıtıyoruz. Maalesef, bu durum onun kişiliğinde, "Kızılacak birisiyim. Zaten ben hiçbir şeyi tam bitiremem, demek ki, gerçekten disiplinsiz birisiyim ve ne yaparsam yapayım üzerimdeki bu etiketi değiştiremem" duygusunu yaşamasına ve bunu pekiştirmesine neden oluyor.

Anne-baba olmak, duygularla hareket etmek demektir. Müzikte araç olarak enstrümanınız varken burada sadece "ruhunuz" devrededir. Dolayısıyla her şekilde ruhunuzla, duygularınızla temasta olmanız gerekiyor. Mesleğim ve anneliğimi eş zamanlı yürütürken öğrendiğim en önemli şey bu. Önce kendi duyguma bakıyorum. "Ne yapıyorum ben?" sorusunu sormak ve "Duygumla, yaptığım ya da amaçladığım şey birbirine paralel gidiyor mu?" diye düşünmem gerekir.

Bir kızgınlık hissettiğimizde, "Bu durum çocuğumla mı yoksa kendimle mi ilgili?" diye soralım. "Bugün daha mı az toleranslıyım, bu davranış bana mı ait yoksa anne-babamdan bana kalan bir kalıp mı?" ve belki de en önemlisi, "Bana ne kadar uygun" gibi soruların cevaplarını verebilmek ve "farkında olmak" gerekiyor. "Farkındalık" önemli bir şey. Bir reaksiyon geldiğinde, durup düşünüp, ondan sonra hareket edebilmek çok ama çok önemli. Anne ve babalar önce kendileriyle çalışmalı, kendi içlerine dönüp bir bakmalılar.

Müzikle büyüyen bir çocuğun koordinasyon, denge, muhakeme ve psikomotor sistemleri daha rahat gelişiyor, öyle değil mi?

İlk döngü, müzikle birlikte hareket etmektir. Bu, beden ve ruhun birbirine paralel olarak hareket etmeleri anlamına geliyor. Bu sayede çocuk bedenini tanır. Müzikle beraber ellerini, ayaklarını sallaması, başını ritme göre oynatması, ruhla bedenin birbiriyle paralel hareket ettiğini gösterir. Çocuk bu durumda, işitsel olarak duyduğunu bedeniyle harekete dönüştürmeye başlar ve yavaş yavaş sesleri keşfeder. Dinlemek için sessiz kalır. Bu sayede işitsel dikkati de gelişir. Dışarıdaki rüzgârın sesini, yağmurun, kuşların, dalgaların sesini "dinleyerek" öğrenir.

Müzikle uğraşan çocuk güçlükleri aşma becerisine sahiptir

Bestecilerin, müzisyenlerin işitsel algı seviyeleri son derece yüksek. Senin de söylediğin gibi, rüzgârın, martının, dalgaların seslerini ayrıştırmak ve renkleri notalarla yakalamak, ifade etmek, o sesleri ne kadar içine alabildiği ve sindirdiğiyle ilgili. Renkleri ve sesleri notalarla yaratmaya, ifade etmeye çalışmak... Demek ki küçüklükten itibaren gelişen ve pekişen bir durum bu. Tıpkı Debussy'nin müziklerindeki "denizin sesi"ni ya da Ravel'in içinde "rüzgâr"ı duyumsamak gibi...

Evet, duyduklarını bir biçimde farklı bir dilde dışarıya aktarıyorlar.

Müzikle uğraşan çocuk, sorunlara farklı açılardan yaklaşma esnekliği gösterir, daima bir "B" planı ve stratejisi vardır. Böyle olmasının bir sebebi de, enstrümanıyla ve çaldığı eserle ilgili çalışma ve yol haritası oluşturma zorunluluğudur. Eser çalışırken sergilediği güçlükleri aşma becerisi, hayattaki güçlükleri aşma becerisine eşdeğer olmalıdır, diye düşünüyorum.

Çok doğru. Müziğin çocuğa kattığı özelliklerden biri de, problem çözme becerisini geliştirmesidir. Bütünden parçaya, parçadan bütüne ilişkisi var burada. Bir notayı başka bir notayla birleştirip, ardından birçok notayı birbiriyle ilişkilendirerek ortaya anlamlı bir bütünün çıkarılması

Please Visit
www.emiclassics.com

EMI CLASSICS

NEW ALBUMS

LAMBARENA
BACH TO AFRICA

BACH
PASSIONS, MESSES, ORATORIOS

Music from EMI
www.emikent.com.tr

ve bunun sonucunda başarı hissinin yaşanması çok önemli.

Notaları öğrenen bir çocuk, okuma-yazmayı da kolay ve hızlı bir şekilde öğrenecektir. Problem çözmek, yaratıcılıkla doğrudan ilgilidir. Yaratıcılığı ile temas kuramayan birinin önündeki probleme bakış açısı dar açılı olacaktır. Bu teması kurabilmiş birinin ise dediğin gibi daima A, B, C planları vardır. Müzik burada pekiştirici güçtür. Bu konuda yeterince pratiği olanlar, nasıl ve ne şekilde hayata geçirmesi gerektiğini de gayet iyi bilir.

"Müzik" tıpkı "anne–baba olmak" gibi farkındalık halinin yüksek olmasını gerektiren bir olgu. Çocuğu kendi akışına bırakmak ve ne hissettiğiyle, yaptığı performansın ona ne hissettirdiği üzerine duygularıyla temasta olmasını sağlamak çok önemli. "Müzik", duygu olmaksızın yapılabilecek bir şey değil.

Ne hissettiğinle temasta olmak, farkında olmak... Bunlar önemli noktalar.

Evet, çünkü insanın hayatı boyunca tek aleti, içsel aletidir. Kendisidir, ruhsal dünyasıdır.

Gel gör ki, çocukluğumuzdan beri bunu bastırmayı nasıl da öğreniyoruz, öyle değil mi? Toplumsal kriterler, başarılar... Konformist bir dünyada yaşadığımız için "kendimizin farkında olmak" yerine "etrafın farkında oluyoruz". Anne-baba olabilmenin ön şartının, "duygularımızı izlemek" olduğunu söylemiştin. Öyleyse, bu da çok küçük yaşlardan itibaren kazanılan bir durum olmalı.

Yanlış anlaşılmasın. Kastettiğim, "sonsuz özgürlük", "nasıl istiyorsan öyle hareket edebilirsin" değil. Çocuğun, karşı tarafın hisleriyle empati kurması ve muhakeme yeteneğini geliştirmesini önemsiyorum. Çocuğa davranış-sonuç ilişkisini öğretmek önem taşıyor. Dünyada uymamız gereken pek çok kural var, sınırların bulunmadığı bir gezegende yaşamıyoruz. Zaman zaman, "sınırsızlığa" ihtiyaç duyduğumuzda gidebileceğimiz tek yer ise sanattır. Çünkü sanat sınırsızdır.

Müziğin önemli işlevlerinden biri, az önce bahsettiğin gibi, birçok düşünceyi, anıyı, sahneyi zihnimizde yeniden canlandırıp duygularımıza geri döndürerek, bizim deyişimizle "içeriden çağırmasıdır" yani, "serbest çağrışım" yapmasıdır. Müzik, yaşamın tekdüzeliğinden uzaklaştırırken diğer yandan bedensel, ruhsal, zihinsel sağlığımızı korur.

Söylediklerin sıcacık geldi, içimi ısıttı Banu'cuğum. Bizler aslında ruhsal varlıklar olarak somut bir dünyada yaşamaya çalışıyor, bu somut dünyaya adapte olabilmek için ruhsal değerlerimizi yok sayıyoruz. Oysa bizlere bambaşka mesajlar verdin bu sohbette. Ruhsallığımıza, içimize geri dönerek, etrafımızdaki somut dünyaya adapte olmanın ve yaşamanın gerekliliğini anımsattın.

Müzik, çocuklar için, "sıkıntı veren ortamın dışına çıkmak"tır. Terapötik bir etkisi vardır yani çocuğun üzerinde. Bana gelen danışanlarımdan biri hakkında konuşmak istiyorum seninle. Sosyal ilişki problemleri olan bir çocuktu. Bedenindeki bazı sorunlardan ötürü, kendisiyle barışık değildi. Öğretmeniyle yaptığımız ortak çalışmaların ardından, okulun korosuna alındı ve triangle (üçgen) çalması istendi. Başlangıçta çok kaygılandı, heyecanlandı ama sonunda başardı. İlk kez sosyal bir davranışta bulundu. İnsanların önüne çıkarak performansını sergiledi, özgüveni güçlendi. Çok iyi bir geri bildirim aldık bu olayda. Daha önce böyle bir şey yapmak istemiyorken şimdi devam etmek istiyor.

Çünkü kendini işe yarar ve bütünün bir parçası olarak hissetti.

Evet, sorunlarımıza baktığımız zaman, birbirimize olan saygımızın ve saygısızlığımızın, anlayışımızın ve anlayışsızlığımızın hep bu noktalardan kaynaklandığını görüyoruz. Bu çocuklar sanatın çeşitli dallarına yönlendirilmiş olsalar, birbirimizi dinlemek, anlamaya çalışmak, değer vermek gibi davranışların üzerinde durabilsek, hayatımız bambaşka olurdu.

Dünyada her gün, her dakika büyük bir "şarj bombardımanı"na maruz kalıyoruz. Hepimizin bu durumda deşarj olmaya ihtiyacı var. Bu da kendimizi bir biçimde "ifade edebilmek"ten geçiyor. Sanatın herhangi bir dalıyla ifadesini bulan duygularımız, serbestçe ve zararsızca ortaya çıkarak, toplumun birikmiş, bastırılmış duygularının da katalizörü haline geliyor.

Umarım bir gün, her çocuğun doğuştan sahip olduğu kusursuzluğa saygı duymayı öğrenebilir, onlara, yeteneklerini geliştirmelerine olanak tanıyacak bir zemin yaratabiliriz. Çünkü çocuklarımız gelecekteki dünyamızın mimarlarıdır... A

TÜM CD, DVD, KİTAP ALIŞVERİŞLERİNİZ İÇİN MİKROP GRAMOFON'U